

Rafelkap

Er waren eens een koning en een koningin die geen kinderen konden krijgen. Ze waren triest en eenzaam. Toen nodigden ze een dorpsvrouw uit met magische krachten. Ze zei: 'Ja, ik kan zorgen dat jullie kinderen krijgen.'

'Voor u gaat slapen moet u twee emmers water laten brengen. U moet uzelf in beide wassen en het water onder het bed weggooien. De volgende morgen zult u twee bloemen zien: één paarse en één schaarse. De paarse moet u opeten, de schaarse niet. Onthoud dat goed!' De koningin deed het precies zo. Ze at de paarse bloem op. Toen at ze ook de andere op want: "Baat het niet, dan schaad het ook niet!'

Ze kreeg een tweeling. De eerste had een pollepel in haar hand en reed op een geit en riep al 'mama'. De tweede was wondermooi. De tweelingzussen verschilden van elkaar als dag en nacht, maar ze waren erg dol op elkaar. De oudste kreeg de bijnaam 'Rafelkap'. Ze was sterk, wild en zorgeloos. Haar kleren waren gescheurd en haar kap hing altijd in rafels.

Op een kerstavond toen ze al groot waren, kwam er een trollenbende in het paleis. Helemaal alleen verdreef Rafelkap die bende. Toen haar zus kwam kijken, zette een trol haar een kalfskop op en nam haar hoofd mee. Rafelkop was woedend! Met een boot voer ze samen met haar zus naar Trollenland. Ze nam het hoofd van haar zus terug en versloeg

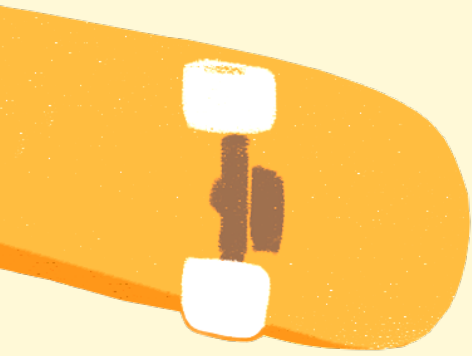
de trollen. Samen reisden ze verder. In een verre haven kwamen de boodschappers van de koning en zagen alleen Rafelkap. Ze wilde niet meegaan naar het paleis: 'De koning moet maar zelf komen.'

De oudste prins werd op slag verliefd op de mooie zus. Zij wou niet trouwen als Rafelkap ook niet kon trouwen. Ze werden wel uitgenodigd op het kasteel voor een groot feest. De mooie zus maakte zich extra mooi en zei: 'Doe toch iets moois aan!' 'Ik ga zoals ik ben,' antwoordde Rafelkap.

Ze reden in een stoet naar het paleis, iedereen op een paard, behalve Rafelkap. De broer van de prins reed naast haar. Opeens zei hij verveeld: 'Waarom rij jij op een geit?' 'Dat doe ik omdat als ik het zelf wil.' Haar geit veranderde plots in een paard. De prins glimlachte. 'Waarom heb jij een pollepel in je hand?' Opeens had ze een goudgepunte toverstaf vast.

De prins kreeg er zin in: 'Waarom heb jij die gescheurde kleren aan?' 'Omdat ik het zelf beslis. Opeens had Rafelkap een groenfluwelen cape aan. De prins zei: 'Die kleur staat je bijzonder goed.' Tenslotte zei Rafelkap: 'Ga je me nu niet vragen hoe mijn gezicht er zonder die zwarte vegen uitziet?' – 'Dat is je eigen keuze.'

Ze raakte haar gezicht aan met de staf. Of ze mooi werd of niet, dat weten we niet. Maar het was wel een heel leuk feest dat lang duurde.

Ali baba en de veertig rovers

Er waren eens 2 broers, Ali baba en Kassim. Ali baba werkte hard, hij was eerlijk en vriendelijk voor iedereen, maar Kassim was harteloos en hebzuchtig. Hij nam al het geld voor zichzelf en Ali baba had nauwelijks iets.

Op een dag zwierf Ali baba in het bos rond de stad en zag een groep van 40 rovers op hun paard rijden. Ze stopten vlakbij hem voor een rots. Hij verstopte zich en zag dat ze al hun buit naar de rots brachten. Verbaasd hoorde hij hen zeggen: 'Sesam open u!' en de rots ging open voor hen. Ze legden al het spullen binnen. Toen reden ze met veel lawaai weer weg.

Ali baba ging zelf voor de rots staan en riep: 'Sesam open u!' het lukte. Binnen zag hij goud, juwelen en andere schatten. De deur sloot zich achter hem. Hij nam een paar muntstukken mee. Om buiten te kunnen gaan, zei hij dezelfde spreuk. Terug thuis vertelde hij alles aan zijn broer Kassim die direct de munten van hem afnam en zelf naar de grot ging. Hij zei: 'Sesam open u!' en de grot ging open. Hij liep naar binnen en stak zijn zakken vol met munten en juwelen. Maar toen hij terug buiten wou, was hij de spreuk vergeten. 'Suiker open u!', 'Honing open u!' maar niet werkte.

Na een dag ging Ali baba ongerust op zoek naar zijn broer. Hij kon hem gelukkig bevrijden uit de grot met 'Sesam open u!'. Net op dat moment kwamen de

40 rovers eraan en achtervolgen de twee broers. Gelukkig konden ze ontsnappen, maar één van de rovers zag hen hun huis binnensluipen. Hij zette met kalk een kruis op hun deur. 's Nachts wilden ze dan terug komen om hen te vangen.

Gelukkig had het buurmeisje Morgana dat gezien en snel zette ze op alle deuren van het dorp hetzelfde kruis. Die nacht konden de rovers hen niet meer vinden. De sluwe rovers bleven uitkijken en zagen op een dag de broers uit hun huis komen. De hoofdman zette een kerf in de deur. Morgana had het gezien en deed hetzelfde op alle deuren van het dorp. De rovers waren kwaad over deze valstrik. Ze smeedden een sluw plan. Ze kochten veertig grote stenen kruiken die ze op de markt zetten. De hoofdman zag Ali baba komen en hield hem tegen: 'Deze kruiken wil ik graag een nacht in jouw huis zetten, ze zitten vol heerlijke olijfolie. Ik zal je ervoor betalen.'

'Geen probleem,' antwoordde Ali baba. Morgana was hen opnieuw te slim af. Samen met Kassim en Ali baba kleefden ze de kruiken vast met hars en brachten ze op een kar hoog op de berg. Die nacht nog gooiden ze de kruiken naar beneden. De rovers waren zo geschrokken en gekwetst dat ze nooit meer terug kwamen. De buit in de grot was nu van Alibaba die alles deelde met Kassim en Morgana. Kassim zei sorry tegen Ali baba. Ze leefden verder in vrede samen.

De aap en de krokodil

In de bocht van de Gangesrivier woonde een grote apentroep. De koning van de apen was groot en sterk en heette Bodhisattva.

In dezelfde tijd huisde er in de Ganges een krokodil en zijn vrouwtjeskrokodil. Op een dag zei het vrouwtje: "Beste man, ik heb zin in het harteveles van die koning der apen."

"Liefje, wij huizen in het water, deze aap op het vasteland. Hoe zullen we hem te pakken krijgen?"

"Pak hem! Hoe dan ook. Als ik zijn hart niet krijg, zal ik sterven."

"Goed, wees niet bang, ik verzin een list, ik zal je zijn harteveles als maaltijd brengen." Zo stelde hij het krokodillenwijfje gerust.

Op het uur waarop Bodhisattva het water van de Ganges dronk en vervolgens op de oever bleef zitten, zocht de krokodil hem op: "Koning der apen, waarom wandel je hier, waar alleen maar zure vruchten hangen? Aan de overzijde van de Ganges is er geen einde aan de zoete vruchten van mango- en broodbomen?"

"Krokodillenkoning, de Ganges is diep en breed. Hoe wil je dan dat ik daar kom?"

"Zal ik je op m'n rug laten klimmen en je erheen brengen?"

Bodhisattva vertrouwde de krokodil. "Komaan dan," zei de krokodil. "Klim op mijn rug." En zo gebeurde

het. Maar toen de krokodil een eindje met hem gezwommen had, dook hij onder water.

Bodhisattva hapte naar adem: "M'n beste, je laat me kopje onder gaan, wat is dat nu?" De krokodil bekende: "Ik ben je niet zomaar komen halen. Mijn vrouw heeft een ziekelijk verlangen naar je harteveles, daarom wil ik haar je hart te eten geven." "Vriend, het is goed dat je het mij vertelt. Want als ons hart in onze borst zat, zou het breken als we ons langs de toppen van de bomen slingeren." "Waar laten jullie je hart dan?"

Bodhisattva wees hem een vijgenboom die niet te ver weg stond en beladen was met rijpe vruchten. "Kijk," zei hij, "onze harten hangen aan die vijgenboom."

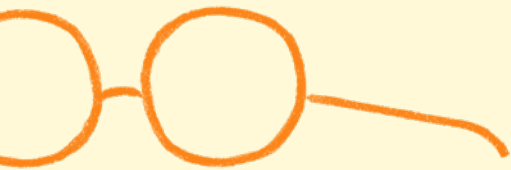
"Als je mij je hart geeft, zal ik je niet doden."

"Hop dan, breng me erheen, ik zal je mijn hart geven dat aan die boom hangt."

Dat deed de krokodil. Bodhisattva nam een sprong van zijn rug en zat in de vijgenboom. "M'n beste, domme krokodil," zei hij, "je dacht dat je de harten van de apen in de boom zag hangen, wel, ik hield je voor de gek. Groot is je lijf maar klein je verstand!"

De krokodil keerde verslagen weer naar zijn vrouw. En Bodhisattva deed zich te goed aan de rijpe vijgen.

De vuurvogel

Er was eens een koning die drie zonen had. Hij bezat een prachtige tuin met magische bomen. De appels schitterden in de zon omdat ze van goud waren.

Op een nacht nam de vuurvogel een gouden appel in zijn bek en vloog weg. De koning was zeer kwaad. 'Willem, mijn oudste zoon, jij moet de gouden vogel vangen.' Maar Willem was heel lui en sliep de hele nacht. De vuurvogel stal opnieuw een gouden appel.

De dag erna zei hij: 'Hector, mijn tweede zoon, jij moet die gouden vogel vangen.' Maar hij was nog luiër dan zijn broer. Hij sliep de hele nacht én de hele dag. En opnieuw was er een gouden appel gestolen. De jongste zoon Ivan bleef de hele nacht wakker en kon de staart van de vogel vastpakken. Hij hield één gouden veer vast. Zijn vader sprak: 'Ik moet die vogel hebben! Wie hem brengt, wordt mijn opvolger.' De drie broers gingen te paard op pad en kwamen aan een donker bos. De twee oudste snelden vlug naar huis. Maar Ivan zette door! In het bos zag hij een grijze grote wolf. Zijn paard gooide Ivan op de grond en liep weg. 'Nu zal ik de gouden vogel nooit vinden.'

Die wolf begon te praten: 'Ik kan je bij de vuurvogel brengen dankzij mijn magische krachten.'

Ivan klom direct op de rug van de wolf en heel snel bracht hij hem naar een groot, rood kasteel. 'De vuurvogel zit in een gouden kooi. Maar bedenk dat je zeker niet de gouden kooi meeneemt.' Ivan vond

onmiddellijk de vogel, maar hij nam de gouden kooi toch mee. Toen begonnen alle klokken te luiden en hij werd gevangen. De koning van dat paleis sprak: 'Als je me het paard met de gouden manen brengt, krijg je de vogel terug.'

'Beter luisteren!' zei de wolf maar toch bracht hij hem naar een groter blauw kasteel. 'Hier binnen vind je het paard met de gouden manen, maar neem vooral het gouden halster niet mee,' sprak de wolf. Ivan vond het paard maar hij vergat het halster los te maken. Dat maakte een magisch geluid en toen werd hij opnieuw gevangen genomen. 'Als je de mooiste prinses ter wereld brengt, krijg je het paard.'

'Beter luisteren!' sprak de wolf maar bracht hem toch naar een nog groter, groen kasteel met een zeer hoge muur. De wolf sprong over de muur met Ivan en ze vonden de prinses. 'Ik wil liefst bij jou blijven, jij hebt me gered!' Toen bedacht de slimme wolf een plan.

Bij het blauwe kasteel veranderde de wolf in de prinses en Ivan kreeg het paard met de gouden manen mee. Bij het rode kasteel veranderde de wolf in een paard en Ivan kreeg de gouden vogel mee. Zo kwam hij thuis met de prinses, het paard en de vogel. Zijn vader was dolgelukkig. De prinses en Ivan trouwden en hij werd later de koning van het land.

Goudrinkske van de Heide

Goudrinkske was een kabouter of zoals ze in de Kempen zeggen een alvermanneke. Misschien geloof je er niet in? Toch was het Goudrinkske die in zijn eentje de heide schiep.

Lang geleden trok de zee zich terug, langzaam maar zeker ontstond er een land van zand. Tussen Maas en Schelde. Er groeide niks op, helemaal niks, want de Zandman heerste over dit land. Met zijn verschroeiende adem hield hij alles droog. Als hij met zijn korrelige ogen een plantje zag opschieten, zoog hij met zijn hete adem aan de wortels totdat het een verstenst droog takje was. Er was geen leven mogelijk onder het bewind van de Zandman!

Totdat Goudrinkske opdook. Goudrinkske een ijverig alvermanneke met een spits strogoud baardje en de kracht van 7 mensen tegelijk. Hij droomde van een zandland vol leven, een aards paradijs.

Maar al vlug leerde hij de Zandman kennen. En de Zandman gloeiende ogen waren op Goudrinkske gericht. Dat manneke kwam zijn rust verstoren, dat zou hij niet laten gebeuren. Op een nacht sleepte Goudrinkske duizenden takkenbossen en halve boomstammen naar de zandvlakte, bovenop Zandman die daar onder lag te slapen. Als de zon opkwam keek hij tevreden naar zijn werk. 'Wooooow! Wat een berg. Ik heb Zandman verpletterd!'

Maar Zandman lag te wachten onder het zand, en bij het eerste zuchtje wind, stooft hij op met een stofwolk die tot aan de hemel reikte. Hij schudde alle takken en boomstammen van zich af! 'Dedjuu!'

Maar Goudrinkske was onvermoeibaar. De volgende nacht sleepte hij al het hout terug. Hij maakte een enorme houtstapel, een echt kampvuur! Hij wreef

twee stokjes over elkaar, vuur! De droge takkenbossen laaiden op, de boomstammen gloeiden zo heet als de hel. De Zandman stond in brand! Goudrinkske sprong in de lucht van plezier, maar de pret duurde niet lang. Donkere wolken verzamelden zich boven de hei. De bliksem verlichtte de hemel, de donder deed de aarde beven. Zandman sloeg wild om zich heen. En de regen doofde Goudrinkske's vreugdevuur. Zandman lachte! Die nacht groef hij beekjes en vlietjes. Het water was gretig en al vlug liep de Nete tot bij de Zandman. 'Als nu het tij opkomt', dacht hij, 'dan verzuipt hij!' Maar niks was minder waar. De Zandman slurpte en zoog, hij dronk het water allemaal op.

Goudrinkske was zo teleurgesteld, hij rolde zich in een bolleke achter een duin. En toen hij wakker werd keek hij recht in een paars bloemknopje. Zo schoon! En in dat bloemknopje zaten zaadjes.

Goudrinkske bedacht een nieuw plan. Als de bloempjes verdroogden, verzamelde hij alle zaadjes. De winter dekte de zandman toe met sneeuw. Goudrinkske wachtte geduldig, tot de eerste dooi. Hij strooide zijn zaadjes over de zandman heen, die nog rustig in zijn winterslaap lag.

En toen kwam de zon! De lente deed alle zaadjes ontkiemen. Taaie struikjes met koddige blaadjes schoten overal op. De Zandman werd eindelijk wakker! Goudrinkske keek gespannen toe. Maar de Zandman kon zich niet meer verroeren, gevangen in een prangende plantensprei met wortels strak in elkaar gevlochten. De Zandman wrong, en kreunde en vloekte maar hij zat muurvast. Sommigen zeggen dat hij in zijn eigen zand gestikt is. Goudrinkske danste op zijn purperen heide tot laat in de nacht. En sindsdien ligt er tussen Maas en Schelde een purper heideland.

Koning Midas

Zal ik je eens iets vertellen? Maar niet verder vertellen hoor! Het is een geheim: Koning Midas heeft ezelsoren. Geloof je me niet?

Lang geleden woonde er in Griekenland een koning die Midas heette. Heel toevallig, op een lange bergwandeling, zag hij een muziekwedstrijd tussen de bosgod Pan en de god Apollo. Pan speelde op een rietfluitje en Apollo op een lier, om de beurt. De bosnymfen dansten vrolijk en uitgelaten. Maar de oude berggod besliste dat Apollo de mooiste muziek maakte.

Midas die achter een struik verstopt zat, kon zijn mond niet houden en riep: Pan was beter! Ai, dat was dom! Wat had die sterveling, die mens, ook al was het een koning, te zeggen over de goden!?!? Apollo was woest!

Apollo trok aan Midas's oren tot ze zo groot en harig waren als ezelsoren. Dat was zijn straf. Koning Midas schaamde zich rot. Vanaf die dag droeg hij een tulband om zijn oren te verstoppen. Niemand zag zijn ezelsoren, het was zijn groot geheim.

Maar koning Midas zijn haar groeide en de tulband werd te klein. De kapper kwam. Toen Koning Midas zijn tulband afnam, proestte de kapper het uit. Midas verbood hem streng het aan wie dan ook te vertellen! Zijn haar werd kort geknipt en de tulband

weer opgezet. Koning Midas at, nam een bad en sliep met zijn tulband op. Maar de kapper zag overal ezelsoren. Telkens hij iemands haren knipte, keek hij naar diens oren. Hij kon aan niks anders meer denken. Hij droomde zelfs van ezelsoren. Soms floepte het bijna uit zijn mond: de koning heeft ez... . Dan beet hij op zijn tong! Hij moest het kwijt!

En op een dag hield hij het niet meer uit. Hij groef een putje in de grond. Keek om zich heen of er iemand hem zag. Niemand?! En fluisterde toen in het gat: 'Ssssst niemand mag het horen, maar koning Midas heeft ezelsoren!'

Hij deed het putje weer dicht. Pfieuw! zo, hij was er vanaf! Maar later in het jaar, stroomde de regen op die plek, en scheen de zon ook nog. Kleine plantjes staken hun kopje boven, groeiden en werden prachtige rietstengels.

Als de wind door het riet blies, fluisterden de halmen: 'Sjsjsjsjt Niemand mag het horen, maar koning Midas heeft ezelsoren!'

Een man liep langs het riet, hoorde het en vertelde het verder aan zijn buurvrouw, de buurvrouw vertelde het aan de bakker, de bakker aan zijn neef, en die neef aan de vrouw van de smid en de vrouw.....

En als snel wist het hele land het! **KONING MIDAS HEEFT EZELSOREN!**

Nasreddin Hodja en de soeppan

In een klein plaatsje in Turkije woonde ooit een man met een groezelige witte tulband die Nasreddin heette. Honderden verhalen worden verteld over zijn slimme streken. Hij was een simpele boer, maar ook een wijze man (hodja).

Op een dag zou de familie van Nasreddin op bezoek komen. Hij wilde voor hen een heerlijke soep maken, maar had geen pan die daarvoor groot genoeg was. Dus ging hij naar zijn buurman om diens grote soeppan te lenen. De buurman gaf zijn grootste soeppan en Nasreddin maakte soep voor zijn bezoek.

Zoals het hoort, bracht hij de pan een paar dagen later weer netjes terug. Hij klopte aan, buurman deed open en pakte de pan aan. Onmiddellijk tilde hij het deksel op om te kijken of hij wel goed schoongemaakt was. Hij keek verbaasd op. "Wat is dit? Er zit een klein pannetje in mijn grote pan!?" "Ja", zei Nasreddin. "In de dagen dat je soeppan bij mij was, is ze bevallen van een kleintje. En omdat jij de eigenaar bent van de pan, mag jij het kleintje houden." De buurman keek hem met grote ogen en ongelovig aan. Nasreddin vervolgde: "En je weet toch dat het niet goed is om kind en moeder op zo'n jonge leeftijd al van elkaar te scheiden."

De buurman zijn mond viel open, knikte om te bedanken en deed de deur gauw dicht. Die

Nasreddin was niet helemaal goed bij zijn hoofd. Maar wat maakt het uit? Hij had er een mooi pannetje bij, gratis en voor niks.

Een paar weken later kwam de andere tak van de familie op bezoek. Nasreddin ging de pan opnieuw lenen. De buurman gaf de grote soeppan natuurlijk mee. Hij dacht bij zichzelf: "Wie weet zit er weer zo'n klein pannetje in wanneer ik hem terug krijg!"

Maar Nasreddin kwam de pan niet terugbrengen. Na heel wat dagen wachten ging de buurman bij hem langs en vroeg hem de grote soeppan terug te geven. Nasreddin sloeg zijn ogen neer en keek hem vervolgens treurig aan. "Beste vriend, ik heb slecht nieuws. Je soeppan is gestorven en ligt nu in haar graf."

"Wat?", schreeuwde de buurman. "Een soeppan leeft niet en kan zeker niet doodgaan! Ik wil hem nu terug!"

"Wacht eens even", zei Nasreddin. "Dit is dezelfde soeppan die een tijdje geleden bevallen is van een kleintje, een kleintje dat nog steeds bij jou thuis in de kast staat. Als een soeppan kan bevallen, dan kan ze ook sterven."

En zo zag de buurman zijn soeppan nooit meer terug.

Snoep

Vanmiddag heeft Born bijna het dubbele gekregen van wat Oom Ribje hem de vorige keer heeft gegeven. Oom Ribje is in een goede bui.

Nou, Born ook. Hij heeft verschrikkelijke zin in snoep, met zoveel geld zal het een feestje worden. Langzaam, heel langzaam loopt hij in de richting van de zaak met snoepautomaten. Het is warm en vakantie. De meeste kinderen zitten aan zee, hij zal het rijk voor zich alleen hebben.

Tegenover de zaak met snoepautomaten is een plein. Er groeien wat bomen en onder de bomen staan banken. Born gaat languit op een bank liggen, pakt het geld en legt de muntstukken keurig op een rij. Dan hoort hij de klik.

Het geluid komt van de overkant. Eerst ziet Born niks speciaals. Pas als hij zijn kin tegen het hout van de zitting drukt en tussen de opening van de leuning door gluurt, kan hij ook de snoepautomaat zien, helemaal links in de zaak.

Er zit een jongen voor de automaat. Op zijn hurken en met zijn rug naar Born toe. Het gezicht van de jongen is vlak bij het glas van de automaat en zijn handen bewegen over het slot. Born kan het duidelijk zien, hij heeft de beste ogen van de klas, hij ziet een vlieg op de klok van de kerktoren.

Bij de tweede klik vliegt de deur van de automaat wijd open. Bij de derde klik het klepje van de smalle lade waar het geld invalt. De jongen heft zijn hoofd op en Born krimpt in elkaar. Als hij het even later waagt opnieuw te kijken, is de jongen bezig zijn zakken vol te proppen. Hij doet het op zijn doolie gemak, het is

duidelijk dat hij denkt dat niemand hem ziet.

Born durft pas overeind te komen als de jongen al lang weg is. Hij heeft niet alle snoepgoed meegenomen, vanaf zijn plaatsje ziet Born dat er nog gometjes in de kast liggen. En spekjes, koeken en zelfs chocola. De verleiding is groot. Maar wat als Bron bezig is het snoepgoed uit de kast te pakken en iemand hem daarop betrapt? Dan zal het toch lijken alsof hij de dief is? Met een ruk draait Born zich om. Even op zijn kamer zitten. Daar is hij nu wel aan toe.

Born zit bij zijn moeder in de keuken als Silly binnenkomt. Born ziet dat ze een nieuw T-shirt draagt. Het T-shirt is oranje. Op de rug staat een groene draak met dikke, rode lippen. 'Bang dat de jongens je anders niet zien?' vraagt Born en Silly lacht. Als ze even later weer wegloopt, zegt Borns moeder: Sinds ze dat nieuwe vriendje, Jan heeft, is ze niet boos te krijgen. Hij moet wel aardig zijn.

Zowat een week later loopt Born het tuinpad op en hoort dat ze visite hebben. In de huiskamer zijn Silly, zijn moeder en iemand die hij niet kent. De vreemdeling is aan het woord. Hij heeft een jonge, opgewekte stem. Borns moeder en Silly schieten geregeld in de lach. Born hoort het, dwars door de gesloten deur, heen.

'Hier is Born, onze jongste,' zegt zijn moeder als Born de deur opendruwt en naar binnen loopt. 'Born, dit is Jan'.

De jongen stond met zijn rug naar Born toe. Als hij zich naar Born omdraait, ziet die voor het eerst het gezicht van de jongen die de snoepautomaat gekraakt heeft.